

Турмана Турци Катумъ Егюпси,  
Ме поплени'е мила майчице,  
Що ме даржа'е за три години  
Лете на сѣнце, зима на черенъ,  
Дур' ме сторі'е Катунъ Егюпка,  
Тà ми дадо'е два стапа въ рѣце;  
Торба на рамо, дете на рѣце,  
Тà ме пущи'а отъ село въ село,  
Лѣпъ да си питами, дете да раними,  
Отъ село въ село дур' наше село,  
Отъ кука въ кука, дури у вуйка.  
Първо си викнахъ у мили вуйко;  
А мили вуйко не ме познало,  
Не ме познало, ме искарало.  
Отъ тука станахъ у татка дойдохъ,  
И мили татко ме искарало.  
Отъ татка станахъ при тебе дойдохъ,  
Али ти, майко, не ме позна'ашъ?  
А камо ми го брате Георгия,  
А камо ми ъ сестра Селѣа,  
Тà белки тѣе ке ме познаетъ.“  
Тога сѣ спуци Марина майка:  
„Егиди мори керко Маріо!  
Кога' си знала 'си-те имица,  
Вистина ти сѣ мила Маріа  
Мила Маріа, мое-то чедо,  
Що загинало за три години;  
'Се що ми кажвишъ, керко, така ѣ.“  
Вака во дворе не си ъ кладе,  
Тук' ѣ однесе во лепа църква,  
Тà що си викна попа и кума,  
Си ъ прекърсти мила Маріа,  
Си ъ прекърсти, си ъ промена,  
Си ъ викаше мила Маріо,  
Име ѣ кладе мила Миличке.  
Си завали'е два силни огна,  
Тà го фарлі'е Катумъ Егюпче,  
Го изгори'а, го испеко'а;  
Си ъ собра'а бѣла-на пепелъ,  
Тà ѣ фарлі'е по силна река.